

O BARCĂ LA MAL

Lucia Gargaletus

O BARCĂ LA MAL

Am luat să cern prin sită,tot colbul amintirilor trecute...
Mergând pe aleile pe care-odată, păseam cu tine,
Ținându-ne de mână...o tandră-atingere curată.
Eu, tânără frumoasă fată, tu un bărbat frumos,
Efigie grecească.
Acum, aleile-s pusti, și colbul așezat.
O! Și nu mai pot s-aud, zgomotul pașilor noștri
Ce ne duceau atunci, la lac...
- Știi ! Mă gândeam, că atunci când împreună eram,
Venea o barcă spre mal...
Era barca speranței,care plutea pe lac.
Pășesc spre mal...
Și iată! văd din nou o barcă...
O barcă, care-a oprit la mal.
În ea, zăresc ghemuită ... Uitarea.
Salcia aplecată deja peste mal, mângâie ca o briză
Ramele bărcii, ce vine spre mal.
Iar frunzele salciei, șoptesc :
- Trezește-te Uitare! Trezește-te!
O spune duios, salcia la mal.
Însă uitarea, stă ghemuită...pe fundul bărcii,
Oprită la mal.
Toc, toc, toc... Aud pași pe alee.
Întorc capul să-l văd... Nu este el.
Trecea nepăsarea.
Închid ochii...Și-aud glasuri...
Fie că suferă, fie că râd ele vorbesc în șoaptă...
Numai despre mine.
De câte ori imi spun:
- Oare?
Ca o vrajă, totul de tine mă legă.
Mirosuri devenite culori, sunete, prefăcute-n temeri...
Și toate laolaltă... Devin coșmarul meu.
Din nou mă resemnam.
Muream spiritual.
Cu pașii grei, cu sufletul cernit mă-ntorc, la ușa timpului...
Deschid...
Un suflu rece atât de tare m-a izbit și năucit,
Că și acum mă mir,
Cum de-am mai supraviețuit?

POEZII ONLINE

@Lucia Gargaletus